

Міжнародна інформація (стор. 1).
Б. Спенко. Вище національну єдність (стор. 2).
Американська преса в приводі Труменового заклику про прийняття ДП до США (стор. 2).
В. Трагедія Румунії (стор. 2).
Проф. Д. Нам'яті археолога д-ра Олега Кандиби (стор. 3).
Теміел Філіпп. Країна неважких безмежностей (стор. 3).
Я. О. Наша пісня (стор. 4).

Часопис виходить тричі на тиждень: у середу, п'ятницю і неділю

Адреса редакції й адміністрації: Neu Ufm, Ludwigstrasse 10.

ОСТАННІ

На Яві розпочалися воєнні дії

Ю. Маніу заарештовано

БУКАРЕШТ. (ББС). 20 липня. Як повідомив кореспондент агенції Ройтер із Букарешту, сьогодні заарештовано провідника румунської національної селянської партії Ю. Маніу. Учора позбавлено його, разом з п'ятьма іншими депутатами селянської партії, парламентського імунітету. Лише після того його можна було заарештувати. Протягом останнього часу він перебував під таємним наглядом поліції. Ю. Маніу був двічі прем'єр-міністром Румунії.

Незаконні жидівські емігранти

БРУСАЛІМ. (ББС). 20 липня. Учора три англійські кораблі з 4.500 жидівських незаконних емігрантів вийшли з Гайфи. Всіх їх повернуть назад до Франції. Як відомо, жидівські незаконні емігранти до Палестини вирушили з Сету коло Марселя.

(Згадане судно з жидівськими незаконними емігрантами англійці затримали коло південного берега Палестини. Про це повідомляла агенція ББС 18-го липня. Під ескортом англійського корабля жидів спрямовано до Гайфи. Перед тим між англійськими моряками і жидами понад три години точилася боротьба. Англійцям довелося вжитися до зброї, після того як один жид хотів сокирою надрубати голку англійському морякові. Чинало жидів убито і поранено під час сутички. — Прим. Ред.).

Індонезьке питання теж в ООН?

БАТАВІЯ. (ББС). 20 липня. Республіканський уряд Індонезії звернувся до Індії, Австралії, Єгипту й інших країн з проханням подати на розгляд Ради Безпеки ООН індонезьке питання, щоб Об'єднані Нації могли полегшити голландсько-індонезійський конфлікт.

Сигнал в Кореї?

СЕОЛ. (ГА). 20 липня. Як повідомляють із Сеулу, в Кореї учора забито провідника корейської народної партії. Народні робітничі партії — найбільша і найсильніша протикомуністична і ліва партія Кореї.

Заява шефа американської місії

АТЕНИ. (ГА). 20 липня. Шеф американської місії в Греції Грісвод заявив, що партизанська боротьба гальмує економічну відбудову Греції. На думку Грісвода, що скорше припиниться партизанський рух, то скорше почнеться реконструкція грецької економіки.

Північно-західна провінція за Пакистан

НЬЮ-ДЕЛІ. (ББС). 20 липня. Північно-західна провінція Індії голосувала сьогодні за приєднання до Пакистану. Таким чином площа доміную Пакистан збільшується тепер приблизно на 100 тис. квадрат. км. — В Лхоті, столиці Пенджабу, під час сутички між мусульманами і сікхями забито 8 і поранено 14 осіб.

Воллес „задуше“

НЬЮ-ІОРК. (ББС). 20 липня. В розмові з кореспондентом югославської агенції ТАНОГ кол. американський міністер торгівлі Г. Воллес сказав, що хоч він спочатку і схвалював Маршалів план відбудови Європи в першій його формі, то, однак, тепер має проти нього застереження, бо Маршалів план, у новій його формі, безучасті східно-європейських країн, призведе до поділу Європи.

БАТАВІЯ. (ЮП). 18 липня. Не зважаючи на недавнє відруження в Індонезії після американської спроби примирити обидві сторони, запропонувавши індонезцям свої кредити, ледве чи можна сподіватися мирного полагоження індонезького питання. Переговори між генерал-губернатором д-ром Г. ван Муком та індонезьким міністром закордонних справ Тамілем, що точилися навколо голландської компромісової пропозиції, безуспішно припинилися. Після повернення міністра закордонних справ міністер-президент Шаріф-Фудіп заявив радіом „у повній свідомості відповідальності“, що уряд відхилив голландську точку погляду щодо утворення тимчасового уряду Сполучених Штатів Індонезії. За його словами, голландці ніколи не були серйозно зацікавлені порозумітися. Своім постійним обстоюванням вимоги про співу голландсько-

індонезьку жандармерію вони довели, що намагаються лукавити і зводити із справою палання незалежності Індонезії. А таке наставлення веде до війни.

Правильність цієї заяви підтвержують останні повідомлення про перші важкі сутички. В нафтовому порту Палембанг голландці повесили деякі втрати. На східній Яві коло Етопунгу зав'язалася перестрілка між одним голландським з'єднанням кораблів та індонезькою береговою батареєю. На березі заповіяно чималі шкоди житловим будинкам.

В останній радіопроводі міністер-президент обіцяв припинити воєнні дії, якщо голландці будуть не висувають ультимативних вимог. Голландський кабінет зібрався на спеціальне засідання, щоб обговорити питання, чи не перейти до військових дій. Голландія має на Яві і Су-

матрі понад 98.000 воїнів, на інших островах — понад 16.000. В близькі острови з допомогою значної морської флотії — її сила. Індонезька республіка нараховує до 200.000 воїнів регулярної армії і широкорозгалужені з'єднання партизанів.

ГААГА. (ББС). 20 липня. Голландський прем'єр-міністер заявив сьогодні учері, що голландським представникам в Індонезії наказано кинути в дію збройні сили, щоб забезпечити порядок, після того коли всі мирні заходи голландського уряду пішли на-марне.

ЛОНДОН. (ББС). 20 липня. Тількищо надійшло повідомлення, що голландські війська розпочали на Яві воєнні дії місцевого значення, в усіх пунктах, де ці війська розташовані.

ВБИТО 8 МІНІСТРІВ У БІРМІ

РАНГУН. (ББС). 19 липня. Під час засідання виконавчої Ради Бірми в кімнату парад вдерлися невідомі озброєні люди і кулеметною чергою з машинних пістолів забили 5 бірманських міністрів і декількох поранили. Серед забитих — лідер антифашистської Ліги свободи і заступник прем'єр-міністра, міністер освіти, міністер промисловості, міністер фінансів і міністер торгівлі.

РАНГУН. (ББС). 20 липня. Учора забито в Бірмі 8 міністрів: 6 з них забито в залі засідання виконавчої Ради, а 2 померли пізніше від ран. У зв'язку із обвинствами заарештовано до 170 осіб, здебільшого членів націоналістичної партії. Заарештовано також прем'єр-міністра Усав, лідера націоналістичної партії, що конспірувала вбивство 8 міністрів, переважно членів антифашистської Ліги свободи. Під час арештів пар-

тія націоналістів чинила збройний опір, так що дійшло до сутичок між нею і поліцією. В будинку Усав знайдено зброю. Націоналістична партія — одна з двох головних опозиційних партій Бірми (на другому місці комуністична).

РАНГУН. (РШТ, ББС). 20 липня. В Бірмі зформовано нову виконавчу Раду, головно з представників антифашистської Ліги свободи.

Проголосили „тимчасовий демократичний уряд“

АТЕНИ. (ЮП, Депа Ройтер). 18 липня. Провідник грецьких повстанців „генерал“ Маркос проголосив разом головної квартири повстанців про заснування „грецької демократичної армії“ і утворення „тимчасового демократичного уряду“ в областях, окупованих повстанцями.

Перед тим радіостанція повстанців звернулася до керівників грецького уряду з закликом проголосити загальну амністію, утворити новий кабінет за участі представників лівих партій і після зформування уряду перевести нові вибори. Маркос протестував також проти при-

сутности американських офіцерів на засіданнях грецького генерального штабу і заявив, що тепер можна говорити про пряму участь англо-американців у грецькій громадянській війні, по боці „монархо-фашистів“.

Концентраційні табори в східній зоні

Орган соціал-демократичної партії Вюртемберг-Бадену „Фолькс-вілле“ на цю тему в своєму числі від 19-го липня, між іншим, пише:

„У східній зоні є тепер 13 відомих концентраційних таборів і таборів примусової праці: Берлін-Гогенштенгаузен, Берлін; Заксенгаузен, Бранденбург; Франкфурт на Одери, Бранденбург; Ямліц коло Ліберозе, Бранденбург; Фюлфайхен коло Нойбранденбургу, Мекленбург-Штреліц; Шверін, Мекленбург; Торгау, Заксен-Ангальт; „Пістор“ Ройч-Біттерфельд, Заксен-Ангальт; Мюльберг на Ельбі, Саксонія; Альтенбург на Ельбі, Саксонія; Баутцен (кол. тюрма), Саксонія; Альтенгайн коло Навігоф, Саксонія; Бухенвальд, Тюрінгія.

Крім цих великих концентраційних таборів, є ще в багатьох місцевостях дрібніші табори, що скла-

даються лише з декількох сотень примусових робітників. Відомості про ці табори дуже скупі. Відомі лише такі деталі:

1. В таборі Бухенвальд перебуває 11.000 в'язнів.
2. Концентраційний табір Альтенгайн коло Навігофу (за 25 км. на південний схід від Лайпцігу, розташований у великому лісі між Грімма і Вурцен).
3. Концентраційний табір Шверін, за 6 км. на південь від Шверіну, на схід від автостради Шверін-Людовігсбург. Побудова така сама як і в Альтенгайну. Понад 25.000 в'язнів.
4. Концентраційний табір Мюльберг на Ельбі коло Різа (недалеко від Штреліце). Існує з 1945 року. Постійно до 20.000 в'язнів. Час від часу відходять транспортні вагони на схід. Табір „набитий“ в'язнями з в'язниць російських адвокатур (прими-

ром, Лайпціг, Мольткештрассе).

5. Концентраційний табір Нойбранденбург в Мекленбурзі, існує з 1945 року.
6. Концентраційний табір Заксенгаузен (на північ від Берліну), існує з 1945 року.“

Арешти також і в Польщі

ВАРШАВА. (Депа-Ройтер). 18 липня. Як оголошено, польські урядові чинники викрили таємну організацію, що мала назву „свобода, рівність і незалежність“. В офіційному комунікаті ставлять цю нелегальну групу у зв'язку із недавньо заарештованими особами, що їх вважали за колишніх соціалістів, які стоять тепер в опозиції до уряду. Арешти в Варшаві, Кракові та інших більших містах, що почалися з місяць тому, тривають далі.

* БУДАПЕШТ. (Радіо-Бероульстер). 20 липня. Вибори до угорського парламенту відбудуться в неділю 31-го серпня.

* ЛЬОЗАННА. (Дена). Підготовчий комітет Міжнародної Організації Вільних (ІРО) зібрався 15-го липня в Льозанні, щоб обговорити нові заплановані щодо опіки над 1,3 мільйона швейцарців і ДП по закінченні діяльності УНРРА.

* ЛОНДОН. (ББС). 19 липня. Австралія висловила готовність прийняти 12 тис. ДП з Німеччини.

* БУКАРЕШТ. (ГА). 19 липня. Румунські Законодавчі Збори позбавили Ю. Маніу і 5 інших депутатів — членів національної селянської партії — парламентського імунітету (недорозуміння). За словами американського часопису „Нью-Йорк-Таймс“, Ю. Маніу є символом румунської незалежності.

* БЕРЛІН. (Дена). Засудження на торбержському процесі Гесса, Деміа, Штраха, Швейера, Нойрата і Функа перевезено до Шпандауської тюрми.

* САЙГОН. (ЮП). На південь від Аніаму вєтнамські повстанці напали на експрес і забили 40 пасажирів, серед них 17 французів.

* МОСКВА. (Радіо-Мюнхен). 15 липня. Учора прибули до Москви 33 делегати болгарських Національних Зборів.

* РІО-де-ЖАНЕЙРО. (РШТ). 19 липня. Парагвайські урядові частини здобули стоїти повстанців Конседіон. Крім того, вони захопили в полон самого провідника повстанців Рафаеля Франко.

* БЕРЛІН. (ШТН). Католицькі єпископи Німеччини подали до альянської Контрольної Ради протест проти застосування свободи католицької преси в совєтській окупованій зоні.

* ВАШІНГТОН. (Радіо-Мюнхен). 19 липня. Президент Трумен прийняв учора дирекцію заступника міністра військових справ Петерсена і призначив на його місце державного секретаря К. Роула.

* ЛОНДОН. (ЮП). Вперше після операції в липні В. Черчилль знову взяв недовільну участь у засіданні Нижньої палати.

* ВАШІНГТОН. (АП). Між Німеччиною та Італією налагоджено телеграфний і телефонний зв'язок.

* РІО-де-ЖАНЕЙРО. (РШТ, Радіо-Мюнхен). 19 липня. Політичне становище в Бразилії дуже напружене. Партія національних демократів вимагає димісії міністра закордонних справ Ферранді. Конфлікти між національними демократами і соціал-демократами, партією президента Дутра, загострюються.

* ВІДЕНЬ. (Дена). Австрійська соціалістична партія вирішила припинити всі стосунки з комуністичними профспілками.

* ПАРИЖ. (Дена). Чотири провідники східно-європейських держав на вигнанні в одній телеграмі до міністрів закордонних справ Англії і Франції висловили протест проти того, що „Совєтський Союз перешкоджає їхнім країнам брати участь у паризькій економічній конференції“.

* АТЕНИ. (Радіо-Бероульстер). 20 липня. Як повідомив московський радій, Центральний комітет партії ЕАМ звернувся до уряду США, Англії, СССР, Франції, Об'єднаних Націй і Міжнародної Організації профспілок з відозвою, у якій твердить, що протягом останнього часу грецький уряд вислав на острови 15 тис. німців для нього осіб. Відозва звертає увагу на ту обставину, що депортовані живуть, молять, у жалких умовах і приречені на повільну голодну смерть.

ВИЩЕ НАЦІОНАЛЬНУ СВІДОМІСТЬ!

Останнім часом з багатьох міст Німеччини, де по таборах і поза таборами живуть українські ситальники, приходять вістки про посилену антиякувську акцію „обсерваторії“, очолювану російськими шовіністами, на зразок примітивного публіциста Н. Чухнова, та деякими політичними діячами російської Православної Церкви на еміграції, зокрема ченцями Нафанаїлом та Віталієм з англійської зони.

Ці „люди імперіального світогляду“, як вони самі себе іменують, скрізь, де тільки бачать для цього хоча б найменшу можливість, намагаються використати наші внутрішні непогодження і тертя, щоб лише збільшити свої лави прихильників „єдиної невідомої“. Зокрема, вони пробують використати наявність в українському середовищі двох церков: УАПЦ і Греко-Католицької, щоб порізати українців на ґрунті церковно-релігійному.

В таборах англійської зони, як про не свідчать відкритий лист українців з табору Фінбек біля Гамбургу, ці патріоти „єдиної невідомої матушки Росії“, використовуючи непоінформованість деяких членів англійської окупаційної влади і свою місцеву перевагу, виступають розпелі, що дослібно тероризують українську людину цих таборів, перешкоджаючи їй валагоджувати і розбудовувати національно-культурну роботу, не дозволяючи українцям мати свої школи, театри тощо. А в Швайтштаймі, під Мюнхеном — з приводу того, що американська військова влада перемістила звідси українців — бувають польські піддаки — до Фрайману, роз'ясняючи їм таким чином з українцями-нацистськими, — згаданий уже Н. Чухнов, захищаючись від „істинно руського восторга“, вигукую, як Пилип з коновелі: „Нет больше украинцев-самостийников, но есть бывшие подданные российской империи и бывшие граждане СССР, с одной стороны, и бывшие польские граждане — с другой!“

І далі той самий Н. Чухнов, звертаючись до „южно-восточного народа“ (це шось на кшталт тих „земляків з півножними гузиками“, що про них Т. Шевченко згадує в сатиричній поемі „Сон“, а в іншому місці називає їх „рабами, підлітками, грязью Москвы, варшавським смитом“), виступає з таким провокаційним закликом: „Теперь вам представляется удобный случай расстаться с вашими угнетателями и соседями (sic!) с братьями по крови, вере и несчастью. Мы — русские люди — каждого брата нашего, будь он из Белой Церкви или Великих Сорочинцев, примем, как и москвича и нижегородца, с распростертыми объятиями“.

Отже так грубим басом співає емігрантський єдинонеділний соловей. Стара не мелодія, дуже стара. І вчуваються в ній нотки Циркеї, що співом заманивала до себе мандрівників, щоб потім мизувати їх трупами. І коли ми до цього, як уже звичайно говорять, займаємо становище, то не тому, що на підступний поклик Циркеї Чухнова можуть піти земляки з „южно-восточного“, типу Тараса Бачея, а тому, що нам ідеться про долю „маленьких“, про долю селян і робітників з Київщини, Полтавщини і Поділля, з Криворіжжя і Донбасу, — з усіх міст і областей Соборної України. Ідеться про правдиву українську лінію у внутрішніх взаєминах в лоні української еміграції поміж так званими східниками і західниками.

Настає час, коли цього інспірованого і підсичуваного нанимача ворогами поділу не повинно бути.

Специфічні умови в таборах, життя у великій тісноті і безперспективності, до того ще вимушене безділля (або нецікавий „сурогат“ діла, як от різні таборові „чергування“) спричинилися до того, що особливо яскраво виступили наверх побутові різниці українців з обох протилежних боків Збруча, частогусто заслоняючи собою те велике-спільне, що обом властиве і становить істоту нації. Додайте сюди ще помилки, припущені з обох сторін, тобто людьми по цій і той бік Збруча: перші закидали другим „азіатство“, „совєтчину“ в побуті і навіть в ментальності, селянам і робітникам зокрема — недостачу патріотизму, зовнішню невідомість, зросійщеність мови тощо. Ті знову ж закидали першим інше: партікулярний патріотизм, груповий егоїзм, дрібязковість і вузькість мислення, надмірне замилювання в титулах та ін. Не малу роль відіграла й партійно-політична боротьба, оскільки націоналістична доктрина, визнавана і поширена в масі людності по цей бік Збруча, вразила вадливістю своєю гострою нетерпимістю до чужих думок.

Не слід перебільшувати і жахатися: ці різниці не є аж так суттєві і глибокі, щоб їх не можна було поступово вигладити, знівелювати в тому сенсі і напрямі, щоб вони не становили причини роз'єднання чи тертя. Є вони і в середовищах інших народів — і то навіть народів політично цілком вироблених — як німці чи французи. Вище над такі і подібні локальні різниці повинно стояти національне почуття і національна свідомість. І про не яким ми хочемо сказати дещо українським ситальникам.

Український патріотизм — це, як сказав ще Іван Франко, не святкова одежина, а важкий життєвий хрест, національний обов'язок. Ми ще й досі не маємо своєї національної держави. Ми боремось за неї, будучи на еміграції „нацією в поході“. Для нас не може бути „всього равно“, за кого нас тут, на чужині, приймають: за „южноту восточного руського народа“, чи за представників окремого великого народу, з своєю тисячолітньою історією і культурою, народу, що послідовно і вперто змагає до сього самостійного державного життя.

Ми мусимо виправдати жертви, понесені нашим народом у нерівному змаганні за волю і свою державу. Голос святої крові полеглих борців — героїв Крут, Базару, славних галицьких усусів і карпатських сичовників кличе нас продовжити і завершити самовільну боротьбу за Українську соборну народоправну Державу.

Ми повинні завжди і скрізь рішучо декларувати своє національне обличчя і свої державно-політичні самостійницькі аспірації, щоб ніяким публіцистами і церковним діячем з російського табору не кортіло більше нас об'єднувати під імперськими прапорами червоної чи білої невідомої Росії! Українці з Карпат і з Донбасу не хочуть бути надалі (і не будуть уже ніколи!) нічим чужою підпорою, не зміцнюватимуть нічий державний трон: ні варшавського, ні московського. Вони хочуть і будуть підпорою для самих себе, для держави з тризубом Св. Володимира в Києві!

Вище національну свідомість! Підвести національно-виховну роботу в усіх прощарках нашої еміграційної людності! Далі поглибити і зміцнити консолідаційну акцію! Цим ми дамо рішучу відсіч „братній“ агресії чухнових з їх підголосками-бачеями та всіма подібними перекичниками-вничарами.

Американська преса з приводу Труменового заклику про прийняття ДП до США

(За матеріалами американського часопису „Нью-Йорк Таймс“ від 7. VII. 1947 р.)

7-го липня ц. р. президент Трумен у своїй промові перед Конгресом закликав затвердити спеціальний законопроект (Стреттон Біл), який передбачає полегшення еміграції ДП до Америки. Американська громадськість доброзичливо зустріла заклики президента, про що свідчать нижченаведені уривки з американських часописів.

Голосуйте проти ігнорування!

„Минулого місяця організаційний Комітет ІРО, створений з метою продовжити функції УНРРА, підрахував, що в Європі і на Близькому Сході все ще живе 880 тис. переміщених осіб (бездержавних ДП) і що свого переселення чекає більше як 1.300.000 чоловік. ІРО, щоб здійснити це завдання, буде дотримуватися того ж принципу, якого дотримувалась і УНРРА.

Пані Рузвельт — почесний доктор. 10-го липня пані Рузвельт присвоєно звання почесного доктора Університету Гобарта і Вільяма Сміта. (Дена-НП-Бітль).

Еміграційні закони ІРО не впливають на нашу еміграційну політику і з приводу цього питання була прийнята спеціальна ухвала, щоб заспокоїти деяких членів Конгресу, які боялися, що нападів втікачів може невинно відбитися на інтересах нашої країни. Але, очевидно, деякі члени Конгресу не враховують того, що більшість тисяч втікачів походять із країн, що перебувають під владою комунізму, а звідси — подібні побоювання цілком безпідставні. Ті ж члени Конгресу роблять опір також законопроекту Стреттона, який, не збільшуючи еміграційної квоти, передбачає застосування цієї ж квоти так, щоб усе ж таки дати можливість емігрувати до Америки 400.000 особам з чис-

На їхнє недоречне питання: „Чи є ще порох у пороховниці?“ — Ми скажемо твердо:

Так, є! Але це не той порох, якого вам хочеться. Це не порох зрадики Андрія і Кочубея, а порох Остапа і Тараса Бульби, порох завзятців Кости Горобісника, Івана Мазепи та Григорія Орлика — славних борців за Самостійну Україну.

Б. СІВЕНКО.

ла тих ДП, які цього невідкладно потребують. Отже надійшов час відмовитися від всякого ігнорування і упередження, що базуються на шовіністичних доказах, ніби щорічний один семисотий процент прильвів емігрантів становить загрозу нашому народові. Надійшов, певно, і час довести, що ми допомагаємо ІРО не тільки великими матеріальними засобами, але й тим, що дозволимо утриманням ІРО переселитися до Америки“.

(„Нью-Йорк Таймс“).

Згадаймо про фанти!

„Ми не можемо собі уявити, щоб США забули про дітей знедолених і вигнанців світу, коли вони вірно згадують наслідки, які з цього витікають. Останнього тижня ми підбадьорилися несподіваною акцією Генеральної Федерації Жіночого Клубу. Ця корпорація спочатку негативно поставилась до Біл Стреттона. І раптом за 48 годин пізніше вона відмовилась від першого рішення і підтримала більшістю голосів цей законопроект. Цей факт не можна, звичайно, пояснити характером жінок, тобто несталістю їх думок. Ні, в цьому треба бачити приклад того, як американці, що раніше дотримувались однієї думки, яка виникла на базі короткозорих національних інтересів і невірних оцінок, раптом міняють його в бік реалізму і гуманізму, як тільки переконались в помилковості своїх попередніх переконань, виявивши лжерелі, що їх порозили. В зв'язку з закінченням діяльності УНРРА, безперечно, є нагода згадати про триваючі злиди світу і про долю американців у боротьбі з ними.

(„Крістіан Сайенс Монітор“).

Економічно вигідні причини

„Різні аргументи промовляють на користь законопроекту п. Стреттона. Поруч з гуманістичними причинами, що випадають у вічі не можна не бачити економічних, які викликають необхідність прийняття цього закону. США витрачають щорічно 18 млн. доларів на утримання таборів ДП в Європі. І ці ви-

датки триватимуть доти, доки ДП не будуть переселені в інші країни, де вони зможуть забезпечити своє матеріальне становище.

Деякі ДП наїшли вже притулок у Канаді, Англії і Франції. Є підстави передбачати, що прийняття законопроекту п. Стреттона позитивно впливатиме на інші країни, які також акцентують певну квоту для ДП, чим і буде проблема ДП цілком розв'язана.

Не слід думати, що прибуття емігрантів буде титаном для нашої економіки. Експерти доводять, що ми можемо щорічно приймати 100 тис. осіб, не роблячи суттєвого впливу на житлові умови і на кон'юнктуру праці Америки. Немає небезпеки також в тому, що серед ДП є небажаний нам елемент. Всі ДП були ґрунтовно „просіані“ через решето військової влади, і вони ще раз будуть нею ж перевірені, раніше, ніж дістануть дозвіл на еміграцію. Є пряма рация Біл Стреттона ввести в систему нашого законодавства. Цей законопроект варто прийняти“.

(„Провіденс Дженз“).

Мова йде не тільки про долари

„США асигнували 350 млн. доларів для боротьби з голодом і 400 млн. доларів особливої допомоги Греції і Туреччині. Крім того, президент санкціонував законопроект про участь в ІРО, яке мусить продовжити функцію УНРРА, тобто забезпечення ДП, що перебувають в таборах європейських країн, очікуючи на еміграцію.

Світ чекає, як ми виконаємо дані нами обіцянки щодо допомоги і чи будуть відпущені засоби, необхідність яких обумовлена економічними і політичними мотивами, і чи відчинимо ми двері, щоб прийняти значну частину ДП. Лише самими доларами не можна розв'язати проблеми ІРО, бо є ще один, не менш важливий фактор, а саме — треба подати притулок і створити для ДП життєві умови“.

(„Вашінгтон Пост“).

Переклав з англійської Олександр РОЗУМОВСЬКИЙ.

Трагедія Румунії

Сьогоднішня Румунія переживає велику політичну й економічну трагедію, якої історія цієї країни досі не знала.

Будучи одним з великих експортерів хліба в південно-східній Європі, Румунія примушена голодом і злиднями ввозити значну кількість хліба з Південної Америки. Загальна продукція зернових культур, олій, аерера, нафти не перевищує половини того, що вона давала перед війною. Це сталося не тільки в наслідок війни, кліматичних умов, але великою мірою — це результат тих політичних умов, в яких тепер Румунія живе.

Усе господарство переживає перехідний період від старих форм до нових, період націоналізації, соціальних реформ, передачі всього господарського життя під контроль держави. Сітка спеціальних акційних товариств „Совром“, на чолі якої стоять східні агенти, що „керують“ всім індустріальним життям. Весь прибуток їх іде на схід. Крім того утворено головні управління окремих галузей господарства, що останнюють план діяльності для кожного підприємства і розлізе продукцію всередині країни і за кордоном, вирішують питання цін, видає кредити. Отже приватні фірми пра-

цюють під повсякчасним страхом, що в першій-ліпшій день вони можуть залишитися без сировини й кредитів. Таким способом багато підприємств вже „самознищувалося“.

З другого боку, підприємства, які хочуть потребувати нового устаткування, його одержати не можуть, бо не мають чим за нього заплатити. На очах всього населення Румунія витрачає рештки свого державного мааза. „Передавання“ румунської крові на схід не має меж.

Особливо важкий стан в містах. Усі біжать до Букарешту. Столиця, яка перед війною нараховувала 800.000 мешканців, тепер має коло 2 млн., при чому, хто не в комуністичній партії, не в професійних спілках, — нічого одержати, майже, не може і голодує. Чорна рана диктує ціни на все, але коштів немає, ніхто не всмі інфляції здержати. Розчаровані в своїх надіях на схід румунів простягають руки про допомогу на захід, але бояться східного батога.

Такі відомості про трагедію Румунії привезли „Badische Neueste Nachrichten“, не подаючи до них жадних коментарів. Але вони говорять самі за себе.

Пам'яті археолога д-ра Олега Кандиби

На першому З'їзді українських науковців та емігрантів, що відбувся на початку липня в Нов. Ульмі, згадало ім'я українських вчених, які відійшли від нас за роки останньої війни. Серед цих учених згадало також молодого вченого, археолога д-ра Олега Кандибу, що в розквіті своїх сил трагічно загинув від ворожої руки (замордований в Саксенгаузені в червні 1944 року).

Д-р Олег Кандиба в широких колах нашого громадянства більше знав як поет (О. Ольжич) і громадсько-політичний діяч і мало знав як учений археолог. Подаємо короткі відомості про його наукову працю.

Олег Кандиба, єдиний син великого українського поета О. Олеса (Олександра Кандиби), студіював у Празі в Карловому університеті з 1925 р. і закінчив його 1930 року з вченим званням д-ра філософії, захистивши дисертацію на тему: „Галицька помальована неолітична кераміка“.

Під час університетських студій Олег захопився археологією, слухав лекції українських і чеських археологів, брав участь в наукових археологічних експедиціях і в цій паузі обрав собі вузку ділянку — мальовану та шнурову кераміку неолітичної доби, яку розпочав детально вивчати та в якій став ученим — фахівцем з світовим ім'ям.

В 1931 році д-р О. Кандибу, знавця в Празькому університеті як злібоного вченого, запрошують на працю завідувача археологічного відділу чеського національного музею в Празі. На цій роботі він здобув великий авторитет і чужинці його високо цінили. Під час праці в музеї д-р О. Кандиба з доручення музею робив наукові археологічні подорожі по Чехо-Словаччині та рідних землях — Закарпатті і Галичині. Тоді ж вивчав він археологічні матеріали, особливо матеріали неолітичної кераміки, європейських музеїв (Берліну, Відня, Риму, Праги, Кракова, Львова тощо).

Захоплюючись своїм вузким фахом неолітичної кераміки, д-р О. Кандиба ніколи не був кабинетним ученим і свої знання передавав широким колам населення. Для цього він звертався до Львівського В-ва „Новий Час“ з пропозицією подавати до його часопису фахові на-

писи з української передісторичної минувшини. В-во охоче погоджувалося (28. 8. 1931 року) і друкує такі написи. Крім того, такі ж фахові науково-популярні написи його пера з'являються у шпальці чеських часописів.

1932 року до Європи з Америки від археологічного музею Гарвардського університету та американської школи праїсторії приїждить науково-археологічна експедиція на чолі з д-ром Фуксом, що до того часу переклала величезну дослідницьку роботу на теренах Месопотамії, Єгипту, Франції та Середньої Європи. Цього разу завданням експедиції були дослідні на Балканах, на теренах Югославії. Коли експедиція звернулася за консультативною допомогою до Праги, то празький університет відкомендує українського вченого д-ра О. Кандибу. І це довір'я від чужинців д-р О. Кандиба виправдав повністю.

1933-34 року д-р О. Кандиба виїздить в наукове відрядження до Італії вивчати матеріали археологічних музеїв Риму. Працюючи там протягом року за своїм прямим завданням, він одночасно провадить і українську національно-громадську роботу серед чужинців — зв'язується з місцевим українофілом Людвіком Сальвіні і за його допомогою організовує видання італійською мовою збірника — антології повітньої української прози.

1936 року Гарвардський університет Америки запрошує д-ра О. Кандибу, як зналого вченого і свого старого приятеля по Балканській експедиції, до себе на працю в університеті. Д-р О. Кандиба переїздить і розпочинає там не лише свою фахову роботу — читання лекцій в університеті для чужинців, а й на широкую скалю українську пропагандистську роботу. Там він організовує вперше в історії Українського наукового Інституту в Америці (існує й тепер) та під своєю загальною редакцією видає перший том — збірник праць цього Інституту (Збірник Українського наукового інституту в Америці Сент-Пол, Мінн. — Прага, 1939).

У передмові до цього збірника редактор пише: „В час, коли українську науку живиться або викривлюється по вшодній ворожнечі українській нації сил, суспільство

мусить протиставити цьому науково-будівництву, що виходить тільки з національних потреб та завдань“.

1939 року, коли спалахнула пожежа в Східній Європі і в її полум'ї появилася зарис будівництва Української Держави „Закарпаття“, д-р О. Кандиба не міг надалі затишатися на чужині в кабінеті вченого. Він спішить на Рідні Землі до тієї ділянки свого національного обов'язку і праці, яка в цей момент є найважливішою і найвідповідальнішою. Тут він весь з головою поринає в громадсько-політичну революційну працю, залишивши, як доля судила — назавжди свою наукову роботу і багато зібраних та неопрацьованих ще наукових матеріалів.

Для повної оцінки доробку цього незвичайного вченого та складання бібліографії його наукових праць потрібні спеціальні студії. Тут же подаємо лише головні його праці, що друкувалися українською, чеською, німецькою і англійською мовами.

1930-31 рр. Вкопні латинські гроби (чеська мова). Каменні настри в неолітичній мальованій кераміці в Галичині (чеська).

1932 р. Юнітецькі гроби з Кобилівців (чеська). Трипільські пам'ятки в збірках археологічного музею Празького університету (чеська). Спираль в декорациях ліпного-дунайської неолітичної кераміки (англійська).

Шнурова неолітична кераміка (англійська). Шнурова кераміка (німецька).

1937 р. Дослідні на галицькому Поділлі (українська). Старша мальована кераміка в Галичині (українська).

Найбільш монументальною працею д-ра О. Кандиби є його славновісна монографія німецькою мовою „Schipenitz. Kunst und Geräte eines Neolithischen Dorfes. Wien. Leipzig. Мистецтво і речі неолітичного села, на 156 стор. із 574 таблицями. Про цю монографію в німецькій науковій пресі знаходимо якнайкращі відгуки і, власне, ця монографія в галузі неолітичної кераміки створила йому авторитет світового вченого.

Д-р Олег Кандиба рано відійшов

Цим, спеціально збудованим в Англії для рекордів, автом автоводій Джон Кабб хоче побити світовий рекорд швидкості і гадає досягти до 600 км. на годину. Змагання відбуватимуться на шосе, вистеленій сіллю, в Бонні-вілі (штат Юта, США), на якій встановлено останній світовий рекорд. На фото: Д. Кабб біля керма свого auta. (Дена-ІНІ-Бітл).

Богословсько-педагогічна академія розгортає працю

8-го липня н.р. відбулося поширене засідання Професорської Ради Богословсько-Педагогічної Академії УАПЦ Мюнхені, на якому підведено підсумки попередньої праці і накреслено план дальшої праці Академії.

В дебатах, що розгорнулися після звіту Ректора Академії і Контрольної Комісії, відзначено було, що Академія в своїй праці цілком стоїть на засадах високої духовної школи, що має своїм завданням виховувати не тільки кадри високоосвіченого духовництва, але й учених богословів. На цьому ґрунті виявилася повна солідарність і єдність бажання всіх членів Ради віддано приналежати на користь рідній церкві і спільним силами будувати твердиню богословської науки.

Розглянуто навчальний план Богословського факультету і одностайно прийнято рішення не відступати від навчального плану старих Духовних Академії, повністю його здійснюючи. Коли б виникла потреба прискореного готування кандидатів на священників, тоді доведеться би організувати при Академії короткотермінові курси з скороченим планом навчання.

від нас. Він загинув в огні революційної боротьби українського народу за свою незалежність в наші дні. Хай його постать для наших науковців буде тим прообразом, з якого маємо брати приклад.

Проф. Д.

Богословський факультет поповнився новими богословськими силами; серед них є навіть професори старих Духовних Академії. На кафедрі догматичного богослов'я Професорська Рада одностайно обрала високопросвіщеного Архiepіскопа Ніканора, Деканом Богословського факультету обрано Архiepіпротопресвітера Павла Калашовича.

Професорська Рада обговорює також питання матеріального забезпечення Академії. Невеличка місячна субвенція від Св. Синоду і ЦПУЕ не покриває фактичних витрат Академії, і тому прийнято рішення просити Св. Синод дати відповідне розпорядження Церковним Управлінням про одноразову збірку по церквах на потреби Академії з відповідною до цього підготовкою.

Разом із тим порушено питання про підтримку Академії з боку громадськості шляхом організації по парафіях гуртків чи товариств прихильників Академії. Моральна і матеріальна підтримка Академії від нашої громадськості значно змінилася б цей молодий організм, який щойно починає рости й розвиватися. Ця підтримка, зрозуміла річ, мала б бути і від наших заокеанських братів.

З повною енергією і переконливістю в правоті своєї великої місії закінчила працю Професорська Рада Академії. Зрештою до щоденної праці, до боротьби з перешкодами важкого сирітського життя!

Країна казкових безмежностей

Написав Темпел Філдінг

Казкове місце для відпочинку матимете ви в 1948 р., якщо захочете приїхати до Етіопії. Безмежність її просторів, дивність, чарівна природа, — це завтришня Каліфорнія, але в більшому розмірі.

Пусті провали — глибші за окремі місця Долини Смерті, Блакитний Ніл та водопади як Ніагара, але втричі вищі від Ніагарського водопаду. В провінції Камо золоті самородки викликають подив навіть серед робітників цих пустельних родовищ, експортери фруктів з долини Наше з захопленням розповідають про соковиті, чудові дари природи, навіть комерційний радник з Лос-Анджелеса подивляється з чарівного, без сну та холоду підсоння Аліс Абебі.

Протягом шести тисяч років ця країна була найнебезпечнішою в Африці. Шість жорстоких війн: ефіопів, персів, римлян, арабів, британців та італійців — намагалися захопити цю країну. Але кожен з них не зміг перемогти величезних пустель, повних джунглів, стрімких та диких гірських зростів. Кенія,

Конго та інших сусідів експлуатували для слонових кісток, гуми та золота. Етіопія (помилково звали Абіссинія) найбагатша за всіх — дрімала безтурботно.

Валалося було імператорові Хайле Селасіє I, нападкові царя Соломона та царів Шеба витримати націю майже цілковито ізольованою протягом цієї знаної історії. Розумний, передбачливий прогресивний Хайло Селасіє (теперішній) повернувся з вигнання 1941 р. з північчю, що злавлялась трохи фантастичними. Легіони Муссоліні спустошили його оселі, винищили майже цілком людей з високою освітою, пограбували скарбниці, але протягом тільки кількох років він вивершив неймовірне.

Його засоби були прості: група чужоземних експертів та повітряні шляхи. З Америки він запросив талановитого Дж. Спенсера керувати справами чужоземними, священика А. Ракміка із штату Іова керувати освітою, каліфорнійця Дж. Дж. Кемпбелла — громадським здоров'ям, Дж. Блозерса — для фі-

нансів, цілі групи авторитетів — для іншої роботи. Англія послала офіцерів, щоб поновити розбиту вщент армію, Швеція послала медичний та авіаційний персонал. Швейцарія послала інженерів та готельних експертів. А імператор уважно прислухався до всіх їхніх зауважень. Перед війною до Аліс Абебі, столиці Етіопії, можна було дістатися після 40-денної жажливої, в снуку перевезеної подорожі з Каїру на човнах та по розбитій, бризкітливій залізниці. Але імператор досяг Америки, він підписав договір з TWA (транспітровою повітряною компанією). О. Обермілер та Д. Голлосей, славні пілоти TWA, прислали себе, щоб збудувати обслуговування цієї повітряної траси. З літаками Д. С. — 3 та групою кол. військових пілотів — прокладено один з найбезпечніших та добре устаткованих шляхів світу.

Сівши в комфортабельний етіопський літак в Каїрі на світанку, ви за десятигодинну, непомітну майже подорож досягаєте столиці. Над пустелями та блакитно-чорними горами ви пролітаєте до морського узбережжя, а далі — протягом трьох годин, — над мертвими берегами Червоного моря. В Асмарі, Ерітрі, на обитому хмарами аеродромі, на висоті 7500 фут. ви розправляє-

те ноги в той час, як чорношкірі тубільці рвуться біля літака. З Асмари шлях проходить над доісторичним морським дном, вулканами з легким димком над кручами, пустельними скелями — найбільш дикими на землі. Поодинокі скелі піднімаються до хмар, як величезні деформовані пальці, на їх плато та пасовиськах цілі отари антилоп, зебр та сарі, що вмиг зникають, почувши мотор літака. Коли літак колами спускається в Аліс Абебі, місті з 180 тис. мешканців, що лежить в середині великого центрального плато, та зупиняється на прекрасній доріжці — ви так чітко відчуваєте, що біляш ніде на землі ви не змогли б повторити таких вражень.

Кольоритний урядовець вітає вас: „Тивастелі, гетта!“ /Алло, на новелі, як величезний, приємно всміхається. 20-ти хвилинна подорож автобусом — і ви в новому готелі, що буде цілком закінчений в 1948 р. і тоді зможе конкурувати з найліпшими в світі по обслузі та комфорту. Ви бачите все, про що доповідав імператор під швейцарських експертів — навіть гарячі мінеральні ванни в кожній кімнаті.

В старому готелі „Імперіал“, в ресторани, після сну, ягнати, курчати та соковитих прських фо-

релів — подають головний „комот“ — товсту котлету з гарніром з чотирьох яєць. На тарілці збоку п'ять чи шість різних овочевих салатів, в плетеній корзинці — гарячі сири, „жефа“ та „токус“ — місцевого хліба. Після змішаних зеленіх салатів з екзотичних компонентів, дають карту — з фруктами, до красується спокослива напайка, дині, маю та полуниці. Ви не вірите своїм очам, коли подають рахунок, — все коштує 1 американський долар! Після обіду, тивастелі вулицями, ви побачите рухливий місто, запряжені поїзди, авто та таксі з 1925 р. та найрізноманітніших тубільців — волохатих галлів з Блакитного Нілу, мусульман під вузлами, індійців в тюрбанах, величезних вартівних з дівча імператора, ніком одягнених в європейські військові однострої. Відкриті з усіх боків крамничі здебільшого належать босонігам ашхара у вузьких сорочках та білому вбранні. „Штормова негола“ — демонструється в кіно-залі готелю. Перех витримати підлітки з фантастичними зачісками на головах, поважно, серйозно розглядають електричне устаткування. В місцевому „нічному клубі“ — точний копій наших західно-європей-

(закінчення на 4-й сторінці)

НАША ПІСНЯ

Капела бандуристів під мистецтвом керівництвом Гр. Китаєстого і диригуванням В. Божика швидко знала у всіх трьох зонах Німеччини. Вона вже два роки гідно репрезентує українську пісню за кордонами України, серед своїх і серед чужих.

Ії на підтримку прийшла цього року друга капела бандуристів ім. М. Леонтовича під мистецтвом керівництвом Гр. Назаренка.

Восени п. р. скінчили перша річниця, коли С. Тупіс, член капелі, зумів зібрати гурт професійних бандуристів і ентузіастів гри на бандурі. По шестимісячній наполегливій праці капела виступала з першими концертами, спершу в українських таборах англійської зони, а пізніше, на запрошення чужинців, в інших таборах і з публічними виступами по містах. На окреме запрошення капела дала також два концерти тільки для англичан. Протягом трьох останніх місяців капела виступала більш, як з 30 концертами.

21-го червня п. р. мали ми нагоду слухати виступ цієї капелі на публічному концерті у просторій залі „Югендгайм“ в Гюсларі, місті осілку капелі.

Заслуга розсувається — і на спеці 17 бандуристів у народних строях. В один такт підводяться бандуристи, і палкі бандуристи спускаються на струни і на привітання гостей гомонять бадьоро й з сильними блискучими акцентами старовинних козацьких маршових пісень з XVII ст. „Запорізький марш“. Коли прозвучав останній акорд, вибухла довготривала буря оплесків — перша нагорода для бандуристів за справжнє мистецтве виконання маршу. Та друга точка програми, пісня „Думи мої“, не ще більша несподіванка для слухачів. М'яке шовкове пієно пісні, співмірне відношення голосу співаків до звуків

бандури, добра дикція — створили цілість найвищої мистецької вартості. По цій пісні „Віс вітер“ — народна пісня, „Пісня гайдамаків“, „Колісани“ — Моцарта, „За річкою, за Дунаєм“ та інші, що дали образ мистецьких досягнень капелі.

Якщо говорити про капелю як цілість, вона виступала себе дуже добре. Насамперед, виступав вона без диригента. Всі 17 членів капелі грають і співають. Капела має наймодерніші бандури, вироблені у власній парості протягом останніх кількох місяців. Їх звук повний, кращий, як у дотеперішніх бандурах.

У своїм виступі капела показала, що досягнуто співмірного відношення між співом і грою на бандурі. Хор звучить зрівноважено і чисто. Навіть „Пісня Гайдамаків“ — Стеценка, музично і вокально пеленка до виконання, вийшла добре без замазання рисунку пісні. Слідво велику працю капелі над чистотою і виразною дикцією. Особливо гарно виходить „Ой ваю я ваю“ і „Пляве човен“.

Якщо капела як цілість звучить гарно і бездоганно, то деякі сольові співи вельми гарні, що іноді об'являє вартість цілості. До того програма дбала, що немає майже пісень без сольового виспіву. Сольсти не вивязалися із своїх завдань, або красою чи силою голосу не відповіли своїм пісням, у „Закувала та сива зозуля“, „Кант. про Почаївську Божу Матір“, „Давони“, „Пляве човен“, американської пісні „Кентакі Сонг“, „Колісани“ Моцарта. Капела конче потребує кількох добрих сольстів, що своїм голосом підходять до цілості капелі, а тоді капела як цілість теж багато скористає. Слід також присвятити більше уваги правильній вимові в англійських і німецьких піснях.

ПОСМЕРТНА ЗГІДКА

Іван Лисиченко, ур. 27.9.1887 р. в Серболізах на Слобожанській Україні, помер 18.6.1947 р. в лікарні Мюнхен-Швабінг по короткій важкій хворобі. Похоронений заступником прокуратора в Петербурзі до революції 1917 р., а після еміграції, часто арештовувався, а в кінці кінцевий німецький, опинився на еміграції, в останніх днях свого життя був другим прокуратором при Окружному Суді при ОПУЕ в Мюнхені. Похорон відбувся 21. червня 1947 р. Поховано його на цвинтарі Вальдфрідгоф у Мюнхені. Домовину його поклали виліти від ОПУЕ в Мюнхен, Суду і Т-ва Українських Працівників.

У похорон взяли участь предст. ОПУЕ, співробітники Окружного і Повітового Суду, Прокуратури і Товариства Українських Працівників. Від імені Суду і Правників висловив прощальну промову Голова Суду д-р Лев Ганкевич. Похоронний останній жинку, дочку і маленького плутика.

N. N.

З інших точок програми марш запорізьких козаків „Ой, на горі жень жути“ під мистецтвом оглядом бездоганний (прегарний перехід від півнісима до форте) вичаровує у слухачів візю перемаршу кінних відділів козаків. Ще сильніше враження від цієї пісні було б тоді, якщо б пісня не обривалася нагло на форте, а сходила від форте знову до півнісима. В'язанка „Гулять хлопцями хочеться“ випала б, мабуть, корисніше без півнісима, „бубинка“.

До кращих точок програми належать також виступи майстрів гри на бандурі Гр. Назаренка у куплеті „Сив мужик гречку“ і братів Гончаренків в інструментальному дуеті.

Капела довела, що вона на справжній мистецькій рівні. Якщо капела збільшить свій склад кількома добрими сольстами, вона матиме всі дані, щоб стати високомистецькою збірною, що гідно нести українську пісню в світ.

Я О

школу, гордість імператора, відкрито в столиці; некваліфікована молодь вчиться ремонтувати авта, годинники та машини. Запальовано національний університет, а поки не буде зроблено, етіопська молодь вчиться в Оксфорді на особисті кошти Його Ексселенції; в Сорбонні та Корналі. Нова друкарська машина з 247 ашахарськими літерами скоро полегшить працю сотням службовців, що старанно виконують копію державних документів. Італійці знищили 70% освічених етіопів, але вони не змогли вбити палкого бажання Хайле Селасіє дати письменність його народові.

Але потрібно ще багато праці. Шляхи мусять бути підведені до пасовиськ нечисленних отар худоби, казковобогатих лісових масивів. Тисячі тонн горно-рудного устаткування мусять бути встановлено для розробки нерушених покладів платини, золота, заліза та вугілля. Можуть бути знайдені величезні поклади нафти. Трактори, бульдозери та тяжке індустріальне устаткування повинні припинити импорт бановинних тканин та соли. Повитранні шляхи сполучення, що вже працюють для перевезення деяких вантажів на Дакбутті та Аден — мають бути пошкережені в десятки разів.

Хайле Селасіє взявся за роботу з твердою вірою в ліпше. Впорядкуванні 350.000 кв. миль та 10.000.000 людей — потребує часу. Спокійно він сам та його рідні чекають на велику кількість туристів в 1948 р. чи для того, щоб провести час в чарівному оточенні, чи для індустріальних пошукувань.

Переклад О. Г.

(The Christian Science Monitor, червень 1947 р.).

РОЗШУКИ

— Рідних і знайомих — Хоменко Григорій. Писати на „Українські Вісті“ для Анатолія.

— Рідні і знайомих відгукніться на адресу „Українські Вісті“ для Посели Ів.

— Рідні і знайомих відгукніться на адресу „Укр. Вісті“ для Василя Галки.

— Бориському Юркові є лист в адміністрації „Українські Вісті“. 8-1

— Овськовича Миколу — писати на „Українські Вісті“ для Дмитра.

— Родичів та знайомих — Матасова Марта. Писати: Раянау, Sedanstr. 42.

— Сила Юри та знайомих. Держав Михайло з дружиною. (16) Клявель — Oberzwehren, Mattenbergstr. 27. A. Mahrenholz. 7-1

Анатолій Садор розшукує двоюрідну сестру Гейо та Ліду Бредікіну Гейо Понсону. Адреса „Укр. Вісті“ Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

— Рідні і знайомих — відгукніться на адресу „УВ“ для Жованіка П.

ПОБРАТИМИ, ВІДУКНІТЬСЯ!
Гордій Б., Гринько К., Проф. С. Писати на „Українські Вісті“.

— Сина Павла, народж. 1924 р. — Матієнко Яків. Писати: Andorf 34 Kr. Schürding, Oberösterreich US-Zone. 30-1

— Двоюрідного брата Чену Петра з дружиною і дітьми, що останньо перебував в Австрії — Чену Олександер. Писати на „Українські Вісті“. 37-1

— Дмитра, Миколу, Семена Григоровичів; Василя, Михайла Божкових; Марію, Лізу, Явлоху (матір) Журавіньського; Василя Оксана; Петра Мізьчівського; Павла Гавричену розшукує Журавіньський Л. Regensburg, Goldene Bärenstr. 3/III. 38-1

— Проф. Волянського Миколу, останньо 1944/45. Schmilau bei Ratzeburg F-a Pohlmann, шукає брат. Зголоситися на „Українські Вісті“. 33-1

— Дочку Лену і сина Олександра розшукує мати Ярмоленко Христина. Писати на „Українські Вісті“. 34-2

— Рідних і знайомих з с. Полап — Мартин Гаджаль. Butzbach Kr. Friedberg, Emigrant Center. 40-3

— Матір Гагалаєв Єфросину та рідних і знайомих — Борис. Писати на „Українські Вісті“. 41-1

— Надич МIRON, повіт Турка п/Стр. пошукує рідних і знайомих. Прошу писати на адресу: Агсбург Сонне-Казерне 24/7. 47-1

— Своїх синів: Олександра, народж. 1924 р., останньо перебував у м.Трієр, та Миколу, народж. 1926 р., останньо був у Ганновері — Федір Глушенко. Обернени, табір ДП біля Ансбах. 49-1

УВАГА

Назва, що пошукували Терещенка Миколу, Юрченка Івана, д-ра Латушевського МIRON, Ярмоленка Василя, — просимо подати до редакції „У. В.“ свої адреси.

Андрусова Дмитра з Коломиїшчини і Карпенка Івана просимо подати до редакції свої адреси

Повідомлення

Пресова референтура Центрального Союзу Українського Студентства подає до відома, що 24-го липня п. р. в год. 15.00 в приміщенні „ЦЕСУС-у“, Мюнхен, Версайлер-штр. 4/III відбудеться щорічна нарада студентів-журналістів. Ціль наради: а) оформлення об'єднання студентів-журналістів при ЦЕСУС-у, б) створення редакційної колегії, що займатиметься видаванням центрального органу. Зацікавлені прошені взяти участь.

СЕРДЕЧНА ПОДЯКА

Ректорат Богословсько-Педагогічної Академії УАНЦ в Мюнхені складає сердечну подяку Управі Кооперативу в Швайггайм за пожертву на потреби Академії 2000 марок. Персональною сердечною дякуємо о. Прот. Ф. Білецькому, як ініціаторові цього великого діла.

Ректорат.

— Батька Махарецька Григорія, що останньо був у Басарабі — Махарецько Олександр. Гамбург — Нодтграбен, ДП Кант 515, Фалькенберг. 50-2.

— Рідних і знайомих із с. Маслів, пов. Казимі, шукає Лукаш Марія Ділінген (Донау), Лютвольд Казерне б.х. 4, кім. 2. 51-1

— Сестри: Постоєнка Івана, народж. 1924 р. та Постоєнка Володимир, народж. 1925 р., розшукує Постоєнка Пантелеймон Н. Ульм, Український табір, блок „Б“, кім. 40. 52-3

— Брата Фрицко Івана з села Потгорліц, повіт Казимі, що останньо перебував в Бремені — Фрицко Юрко. Швайг, 35, повіт. Швайгбарстен Обер-Остеррайх. 53-1

— Новоселиця коло Святина! Перебрався Петра, Дмитра і Параску п. ч. Махкович шукає брат Василь з Канала. Писати на адресу: Стріч Діттро, Пассая, Людвігсгає 11-11. 54-1

— Іванович Афанасій, Hänggen bei Burgdorf, Lager Colorado I. Bar. 3, розшукує дочку Гаврилену Раису, яка останньо перебувала Bönen, Lager Ziegelei, Kreis Unna. 55-1

— Катюша Ізла, Hänggen bei Burgdorf, Lager Colorado I, Barneke 3, розшукує дошку Казиміра Марію. 56-1

— Сестру Гулик (Людченко) Катруся та двоюрідних сестер Людченко Катруся та Мався Анастасія — Людченко Іван. Heidenau bei Toastedt, Kr. Harburg, DP-Camp. 253. 57-1

— Прийма Василя, останньо перебував Ехлінген, і сестри сина Самеля Дмитро з с. Малийська Воля, пов. Мостиська, останньо перебував в Ульмі. Пошукує Прийма Миколу, DP-Lager, Winzer-Deggendorf. 58-1

— Леонівича Постоєнка і Бобра Броніс, с. Зарубає, шукає батько Лешко-Леонів, с. Зарубає, 24 bl. Korfugen, Post Heikendorf über Kiel. 59-1

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подасмо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надлишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ТРИЧ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, п'ятницю і неділю.

Праймасьє переказує:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 ПФ

Організуйте групову передплату та жешуйтеся для колекторату. — Капелюштерський 20%. — У справах передплати, одержувачі часопису, зміна адреси тощо — звертатися засталою і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainaki Wisti“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видання: Сілка
„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“
РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ
Головний редактор ім. БАГРИНИЙ.

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу немісцевих дописів застерігає за собою в особливих випадках. — Дописи з листів в справах редакційних адресувати на окремих редакторів, а Редакція.

Redaktion „Ukrainaki Wisti“
Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори праймасьє особисто з українським табір Н. Ульм — Блок „А“, кім. 8-12 год. щодня, крім суботи.

Authorized by information
Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung
Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.

Країна казкових безмежностей

(закінчення з 3-ї сторінки)

сильх сальонів 1890 р. — ви коштують „деш“ — національне питво з ферментованого меду. Засинає легко. Ви перетнули екватор, але Аліс Абеба є піднята на 8000 футів, і ноці тут іскрають, як добрий шампан. Легкий весняний одиг носить щоденно пілий рік.

Ранком присьмо потягнати на місцевому ринку. Яйця по пенні штука, найліпше м'ясо — 7 центів за фунт, вівся і шкідливо — 2 долари 50 центів. Мави, газели, струсента та шкіри леопардів — все це ваше за кілька грошів. Але туба зубної паста — 1 дол. 75 п., галон авто-фарби — 30 дол., а шина до авта 250 дол. Пілот з Техесу, що привіз вас сюди, проповує вам поливання вдець, коли ви маєте відпочинок. Сідаєте в „джип“, мчите крізь місто вгору по крутих схилах, ралтом зупинка на бездоріжжі. Перед вами — м'який килим, що мерехтить чарівними фарбами: мімоза, дельфіній, крокуси і тисячі інших дивних квітів... Шофер негайно загальмував: „увага, вже йде!“ Шось невгамовне дерється через куші: негайно схоплюється на ноги і стріляє в величезного дикого кабана, — найбільшого, що будь-коли бачили. „Це напівдорослий“ — повислоє пілот.

За дві години ваш огляд обтижешся п'ятьма кінами, сарною та рисом. Ва не звертає уваги на незліченну кількість фазанів, гусей, качок та гвінейських курей.

Швидко літ плавуть в цьому раю для відпочинку. Ви будете в чарівних гірських озерах, що переточені десятифунтовими фореллями,

п'ятифунтовими струганами, що борються, як щуки, багато риб ще навіть не мають назв! Ви перемагаєте скелясті гори, плаваєте в кришталевій воді кратерів згаслих вулканів. Через зелені пасовиська та пологини центрального плато ви йдете холодком через оселі, захоплюєтесь маленькими, як іграшки, кониками, товстохвостими візками, вгозованими козами з 16-ти дюймовими рогами. Ви мандруєте до Аксуму, заснованого сином Хама, щоб розглянути фрагменти, як кажуть, з арки сінній Мойсея. По 90 хвиля. леті, ви спостерігаєте річку, що ревом прозирається через ущелину глибшу, як Великий Каньйон, а потім зезає, як привид, в безводних пісках пустелі. В неділю ви підете до восьмикутної Конгської Катедри, де бородавий свинишник править службу Божу на мові зниклих Пізів. Хочете лишатися тут довше? Випайміть будинок і тоді увійдіть до місцевої американської колонії. Витрати на життя, харчування та обсагу для фамілії з 4-х осіб, коштує коло 80 дол. на місяць, крім плати за приміщення.

З часу повернення Хайло Селасіє, складено чернетку парламентської конституції, виправлено архаїчну юридичну систему, госпіталі замінили ашахарів, і нова армія була організована з дикого натовпу, що повоювала проти Муссоліні з рушницями взірши 1870 р. Фінансове життя стабілізовано золотим етіопським долларом, що дорівнює 40 центам американського. Третину державного бюджету, що в цілому складає 48.000.000 дол., приділено на розбудову освіти. Нову техніку